

φοράν. Λέγομεν α έχαντακώθηκε α δηλαδή, έπεσαν, εἰς χάνδακα δυστυχίας, καὶ μεταβ. α μ' έχανδάκωσες. α

Χαραγή. ("Ιδε "Ατ. Β'. 382). Οἱ ποιμένες τῆς Μυκόνου, πρὸς διαστολὴν τῶν προβάτων κτλ. χαράσσουσιν ἰδιαιτέρον σημεῖον εἰς τὸ ὄπισθεν τῶν ὠτίων αὐτῶν. Ἡ ἐργασία δὲ αὕτη ὀνομάζεται **χαραγή**. Καὶ ἐάν ἄλλου ποιμένος κτῆνος εἰσχωρήσῃ εἰς ξένην ποιμνὴν, τοῦτο ὀνομάζεται **ξανοχάραγον**, ὡς φέρων ξένην **χαραγήν**. Ἐντεῦθεν τὸ ἐπιθετὸν ἀπεδόθη κατ' ἐπέκτασιν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ φηγητά, κτλ. "Οθεν λέγεται α νέος **ξανοχάραγος** α ὁ ἐξωθεν ἐλθὼν καὶ εὐμαρπος, α **ξανοχάραγον** φηγητὸν α τὸ καλὴν γεῦσιν ἔχον, καὶ καθεξῆς. Ἐν Πελοπον. ἡ **χαραγή** τῶν ζώων ὀνομάζεται **κουτσαύτισμα** καὶ ῥῆμα **κουτσαυτιάζω**.

Χάχας. "Ιδὲ **χαζός**.

Χάριται. Ἀπρόσ. καὶ εἰς μόνην ταύτην τὴν φράσιν εἰρωνικῶς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτὸ Θεὸς νὰ σὲ τὸν **χαρίνη!** α

Χαριτόνω. Δίδω χαριζόμενος. α "Οχι πολὺ, ἀλλ' οὔτε κλυκαῦται δὲν σὲ **χαριτόνω**. α Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τὸ **χαριτόω**, ἀλλ' εἰς ἄλλην σημασίαν.

Χαροκόπος. Φιλίδονος. Ὑπάρχει καὶ παροιμία α Τοῦ φιλαργύρου τὸ βίον εἰς **χαροκόπου** χέρι, α κατηγορευμένη ἐπὶ τῶν ἀσώτων κληρονόμων.

Χειλοῦ. Θηλ. Ἐν Ἀθ. Εἶδος ἰχθύος.

Χειμαδεῖον. Μέρους χαμηλὸν ὅπου φέρονται τὰ ποίμνια διὰ νὰ διαχειμασῶσι.

Χειμωτικόν. Ὑδροπέπων, **pastèque**.

Χέρι, χέρι. Τάχιστα. Μετάφρ. τοῦ μάνι, μάνι. Ζήτει τὴν λέξ.

Χερσμάχος. Ἐν Χίῳ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος.

Χεροπιασίδια. Ἐν Κωνσταντ. α Δὲν ἔχει **χεροπιασίδια**, α δὲν εἶναι ἐπιτηδεύσις. **Χεῖρ-πιάνω**.

Χιότη. Ἐν Νάξῳ, ἡ χαίτη, ἐν δὲ Ἀθήναις καὶ **Ζακύνθος** χύτη.

Χιονίστρας. Ἐν Ζακύνθῳ. **Engelures**, τὰ ἀλ-
λαχοῦ ξεπαγιάσματα.

Χλόη. Ἐν Ἀθήναις, ὄζυτ. Ἡ γλόη.

Χλοάω. Ἐν Κέζ, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Καὶ στίχος:

α "Ο Φλεβάρης α' ὅν γλόησῃ
τοῦ καλεκαριστοῦ μυρίσῃ. α

Χροῦδι. Duvet. Ὁ χνοὺς τῶν ἀρχαίων.

Χρουδίω. Ἀφαιρῶ τὸν χνοὺν ἄλλου, καὶ

Χρουδιζομαι. Ἀφαιρῶ τὸν ἴδιον χνοὺν.

Χονδροκοπία. Impolitesse. Λέγομεν δὲ καὶ οὕτω α τί ἄνθρωπος **χονδροκοπία!** α

Χονδροειδής. Impoli, ἀνάγωγος, βάναντος.

Χορήγι. Ἀσθεῖαςτος. Ἐγχορήγους ὀνομάζον οἱ Βυζαντινοὶ λίθους τινάς.

Χουριάω. Z. Σκουζω, **huer**.

Χουρί. Παρὰ τοῦ χύνω, ἡ χώνω.

Χουχουλίω. Λέξις πεποιημένη θερμκίνω μὲ τὴν πνοὴν μου.

Χοχλακίζει. Ἀπρόσ. **Χοχλάζει.** α Τὸ ναρὸν **χοχλακίζει**, α

Χρίσσα. Ἡ θρίσσα τῶν ἀρχαίων.

Χταμπιοῦμαι. Ἐν Μυκόνῳ. Ἐκθαμβοῦμαι.

ψ.

Ψυχή. Λέγομεν α Πρόσεχε νὰ μὴν ἐμβῇ **ψυχή** γεννητῇ, α σφοδρύνοντες διὰ τοῦ ἐπιθέτου τὴν ἀπαγόρευσιν.

Ψυχικόν. Ἐλεημοσύνη, γινομένη πρὸς ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς.

Ψυχικάρης. Ὁ ἐλεήμων. Λέγομεν καὶ **ψυχικαριάν**, τὴν φιλέρωτα.

Ψυχοπιάω. α Ἐφαγα ὀλίγον καὶ ἐψυχοπίασα, α ἦτοι καὶ ἀνέλαβον δύναμιν.

Ψυχογυῖος. Ψυχή-υῖος, μετὰ διγάμματος. Υἱὸς τῆς ψυχῆς, παιδίον πτωχὸν τὸ ὁποῖον χάριν εὐσπλαγχνίας λαμβάνομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας (page). Ἡ λέξις ἐγενικεύθη ἀκολούθως, καὶ δι' αὐτῆς ἐννοοῦμεν τοὺς ὑπηρετάς.

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ.

Ἱστορία διὰ τοὺς κυνηγούς.

ὑπὸ

ΛΑΡΕΛΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

(Συνήχ. Ἰδε φολιάδ. 189.)

—ooo—

Ἡ κυνηγετικὴ συνέντευξις.

Ἐσάλπιζε δὲ ὁ Βερνάρδος μετὰ τοσαύτης χάριτος, καὶ τοσοῦτον γλυκεῖς ἤχους ἀνέπεμπεν, ὥστε δὲν ἀμφεβύλλομεν παντελῶς ὅτι τὸ κυνήγιον ἦτο βέβαιον. Καὶ τῷ ὄντι φθάσαντες εἰς τὴν Νέαν-οἰκίαν, ἐμάθομεν ὅτι ὁ Βερνάρδος εἶχε διώξαι πρὸς τὸ ὄρος **Δαμπλέ**, δηλ. μίαν λεύγαν μακρὰν ἐκείθεν, ἐξείρετον κάπρον.

Τότε ὁ Κύριος Βιολαῖν διακοίνωσε πρὸς τοὺς φύλακας τὸ περιεχόμενον ἐπιστολῆς ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει παρὰ τῆς κεντρικῆς διευθύνσεως τῶν δασῶν τοῦ Δουκὸς τῆς Αὐρηλίας. Ὅτι δηλ. ὅσοι οἱ πέριξ τοῦ δάσους ἰδιοκτῆται διεμαρτύροντο κατὰ τῶν παρὰ τῶν ἀγριοχοίρων προξενουμένων καταστροφῶν, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν αὐστηρὰ διαταγὴ νὰ ἐξοντώσῃσι τὰ ζῶα ταῦτα.

Τοιαύτας διαταγὰς λαμβάνουσι πάντοτε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως οἱ φύλακες καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγριοχοῖροι εἶναι βασιλικὸν κυνήγιον, δὲν δύνανται νὰ πυροβολῶσι κατ' αὐτῶν, ἢ ἂν κατὰ τύχην πυροβολήσῃσι τοὺς ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτῶν ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς. Τότε δὲ ἐκάστη βολὴ τοῖς ἐπληρώνατο μόνον ἐξήκοντα λεπτά, νομίζω ἄλλ' ὅτε ἐπράκειτο νὰ τοὺς κατατρέψῃσι, τὸ ζῶον ἀνῆκε δικαιοματικῶς εἰς τὸν φονεύοντα αὐτό, καὶ οἱ ἀγριοχοῖροι ἐν τῇ ἄλμῃ, ὡς πᾶς τις εὐκόλως ἐννοεῖ, πολὺ προσθέτουσιν εἰς τὰ χειμερινὰ ἐφόδια.

Συνεφωνήθη λοιπὸν νὰ ἐξακολουθητῇ τὸ κυνήγιον μέχρι τῆς παντελοῦς ἐξολοθρεύσεως τῶν ἐν τῷ δάσει τοῦ Βιλλέρ-Κοττερὲτ εὐρισκομένων κάπρων. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἤμην ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος τῶν φυλάκων, διότι κατὰ τι ἐκ τοῦ λαμπροῦ τούτου κυνηγίου ἔθελε κολληθεῖ καὶ εἰς ἐμέ.

Ὁ Μόνης.

Ἀνεχωρήσαμεν δὲ ἀπὸ ἐφάγαμεν ὀλίγον ἄρτον καὶ ἐπίομεν ποτήριον λευκοῦ οἴνου, οὐχὶ ἄνευ τῶν συνήθων ψευδολογιῶν, ἃς μοὶ συγχωρήθη ἡ λέξις, διότι εἶναι καθιερωμένη μεταξὺ τῶν κυνηγῶν· ἕκαστος ἐγίνωσκε τόσῳ καλῶς τὸν γείτονά του, ὥστε ἐπροσπάθει νὰ τὸν ἀπατήσῃ διὰ τῶν ἀθώων ἐκείνων ψευδῶν, ἅτινα αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν τῶν φοιτητῶν τῆς πεδιᾶδος τοῦ ἁγίου Διονυσίου. Τὸν ἀντίον ὅμως συνεφώνησαν μετὰ μεγίστης ἀπλότητος, περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἰσχυροτέρων.

Λοιπὸν, οἱ ἰσχυρότεροι ἦσαν ὁ Βερδελίνος, ὁ θεῖος τοῦ Βερνάρδου, ὁ Μόνης, παλαιὸς φύλαξ, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ τοὶ βλαβεῖς κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, δὲν ἐμποδίζετο ὅμως ἀπὸ τοῦ νὰ σκοπεύῃ ἐπίσης καλῶς, καὶ τὶς Μίλδερτ, ὅστις ἐθαυματουργεῖ πρὸ πάντων εἰς τὸ σημαδεύειν.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἐσκώποντο ἀσπλάγχυνως. Μεταξὺ δὲ τούτων ἦτο καὶ τὶς γεννητὸς ἀνὴρ ὑνόματι Νικέ, καὶ ἐπονομαζόμενος, ἀγνοῶ διατί, Βοδίνος, ἐπ' ἀγχινοῖα φημιζόμενος, πράγμα ἀληθές· ἀλλὰ πρὸς τὴν φήμην ταύτην εἶχε καὶ τὴν τοῦ ἀδελφωτάτου τῶν σκοπευτῶν τῆς ὁμάδος, καὶ τοῦτο ἀληθές.

Διηγούντο λοιπὸν τ' ἀνδραγαθήματα τοῦ Βερδελίνου, τοῦ Μόνης, τοῦ Μίλδερτ, ἀλλ' ἐσκώπον ἀνελεημένως τὸν Βοδίνον, ἀπαντῶντα δι' ἀστειότητων καὶ εὐφραστάτων ἐκφράσεων, ἐν αἷς ἡ ἐπαρχιακὴ προφορά του ἐπρόσθετε τὸ ἀνάλογον ἄλλας.

Ἀπὸ ἐφθάρσαμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἀγριοχοῖρος ἦτο κρυμμένος, ὁ Βερνάρδος μᾶς ἐνευσε νὰ σιωπήσωμεν, καὶ μετ' ὀλίγον οὐδὲ ψιθυρισμὸς ἤκούετο. Τότε ἐκοινοποιήσε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν ἐπιτηρητὴν, δόντα ἡμῖν τὰς δειγματικὰς του χθαμνὰς τῆς φωνῆς, καὶ ἐμέλλομεν ἤδη νὰ καταλάβωμεν τὰς θέσεις μας, περὶ τοῦ κύκλου τὸν ὅποιον ὁ Βερνάρδος, μετὰ τοῦ ἀλυσιδέτου κυνηγετικοῦ του κυνός, ἤτοιμαζετο νὰ περιτρέξῃ.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Βιολαῖν εἶχεν ἐγγυηθῇ εἰς τὴν μητέρα μου περὶ ἐμοῦ, μ' ἐτοποθέτησε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μόνης, αὐστήσας μοι νὰ προφυλάττωμαι καλῶς ὁπισθεν δρυός· καὶ ὅτι ἂν ἤθελον νὰ ῥίψω κατὰ τοῦ ἀγριοχοῖρου, οὗτος δὲ ἐπέρχετο κατὰ τῆς βολῆς, νὰ προσκληθῇ εἰς τινὰ δυνατὸν κλῶνα καὶ νὰ ἀναβῶ ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερα, μέχρις ὅτου περάσῃ τὸ ζῶον κάτωθι μου. Πᾶς κυνηγὸς ἤξεύρει ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὸ τέχνασμα εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον.

Μετ' ὀλίγον πάντες ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των· τὸ δὲ σημεῖον παρευθὺς ἐδόθη. Ἦδη ἡ φωνὴ τοῦ κυνός τοῦ Βερνάρδου ἀνιχνεύσαντος τὸ ζῶον ἀντήχησε μετὰ τρυφῆς χαρᾶς καὶ τρυφῆς συνεχῶς,

ὥστε κατὰδῆλον ἐγένετο ὅτι τὸ ζῶον ἦτο πλέον ὑγιές· αἶρνης τὰ δένδρα τὰ προορισθέντα διὰ τὴν ἐνέδραν ἔτριζαν· καὶ τὸ κατ' ἐμὲ εἶδόν τι διαβήνον, ἀλλὰ μόνις ἐπροφυλάχθη καὶ τὸ τί αὐτὸ ἐγείνεν ἄφικτον.

Ὁ Μόνης ἐπυροβόλησε κατὰ συμπερασμὸν, ἀλλ' ἔσσεσε καὶ τὴν κεφαλὴν θέλων νὰ δειξῇ ὅτι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἐθίξε καὶ τὸ ζῶον.

Ἐπειτα ὀλίγον μακρύτερον ἀντήχησε δεύτερος κρότος, καὶ τελευταῖον τρίτος, τὸν ὅποιον ἠκολούθησε τὸ «ἐλελεῦ», ἡ ἐξελθὼν ἐκ τῶν πνευμόνων διὰ τῆς γνωστοτάτης φωνῆς τοῦ Βοδίνου.

Ἐκαστος ἔδραμε πρὸς τὴν πρόσκλησιν, ἂν καὶ ἐπίστευον καθ' ἑαυτοὺς, ὡς γνωρίζοντες τὴν φωνὴν τοῦ προσκαλοῦντος, ὅτι ἦτο ἀστείότης τοῦ εὐφυοῦς Βοδίνου· ἀλλὰ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν ὅλων ἡμῶν, ρηθάνοντες εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν, παρατηρήσαμεν τὸν Βοδίνον καθήμενον ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ ἀγριοχοῖρου μετὰ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα καὶ προσπαθοῦντα διὰ πυρρίων ν' ἀνάψῃ πῦρ.

Τὸ ζῶον πληγωθὲν ἐσύρθη ὡς λαγιδεύς, καὶ δὲν ἐκινήθη διόλου ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔπεσεν.

Ἐκαστος φαντάζεται τὴν ἁρμονίαν τῶν συγχαρητηρίων εὐχῶν περὶ τὸν νικητὴν μετριοφρονοῦντα, καθήμενον εὐχαρίστως πάντοτε ἐπὶ τοῦ τροπαίου του καὶ ἀποκρινόμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίνης τοῦ καπνοῦ.

— Αἱ! ἰδοὺ πῶς παίζομεν μὲ τὰ ταλαίπωρα ταῦτα ζῶα, ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιωτῆς.

Τῷ ὄντι, οὐδεὶς οὐδὲν εἶχε νὰ εἴπῃ, ἡ βολὴ ἔτον εὐστοχος, διότι ἡ σφικτὴ εἶχε κτυπήσει τὸ ζῶον ὁπισθεν τοῦ ὠτός· ὁ Μόνης, ὁ Βερδελίνος ἢ ὁ Μίλδερτ δὲν ἠδύναντο κάλλιον νὰ ἐπιτύχωσιν.

Ὁ Βερνάρδος ἐλθὼν τελευταῖος, — Τί διάβολο μὲ κανοναρχοῦν, Βοδίνε! ἀνέκραξε μακρόθεν μόνις ἀκούμενοσι· μὲ λέγουσι ὅτι ὁ κάπρος ἔπεσεν ἀπὸ τὴν βολὴν σου σὺν χαμένῳ.

— Εἴτε αὐτὸς ἐκτυπήθη ἀπὸ τὴν βολὴν μου, εἴτε ἡ βολὴ μου ἐκτύπησεν αὐτόν, ἀπεκρίθη ὁ τροπαιοῦχος, τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ Βοδίνος μόνος θὰ τὴν καλοπερνᾷ τὸν χειμῶνα μὲ τὸ ψητὸν του εἰς τὴν ἐσχάραν, καὶ δὲν θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸ, εἰμὴ ὅσοι θὰ τῷ ἀποδώσουν τὰ ἴσα.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Κ. Ἐπιτηρητὴν, ἐπρόσθεσεν ἀφαιρέσας τὸ κάλυμμά του, θέλει ἀπείρως εὐχαριστήσῃ καὶ τιμῇται τὸν ταπεινότητά του ὅταν εὐαρεστηθῇ νὰ γευθῇ ἐκ τῶν φαγητῶν τῆς Κυρᾶ Βοδίνης. Οὕτως ἐκάλει τὴν σύζυγόν του ὁ Νικέ, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν Βοδίνην ἦτο φυσικῶς τὸ θηλυκὸν τοῦ Βοδίνου.

— Εὐχαριστῶ, Νικέ, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐπιτηρητής· δὲν δύναμαι ν' ἀποποιήθω.

— Διάβολε! Βοδίνη, εἶπεν ὁ Βερνάρδος, ἐπειδὴ πάντοτε δὲν κτυπᾷς οὕτω πρέπει μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ κυρίου Βιολαῖν νὰ σὲ στολίσω.

— Στόλισόν με, φίλε μου, στόλισόν με· καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερον ἄξιοι ἐμοῦ ἐστολίσθησαν.

Καὶ ὁ Βοδίνος ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ μὲ κωμι-

κώτατον φλέγμα, ἐνῶ ὁ Βερνάρδος, ἐλκύσας τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἐπλησίωσε τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἀγριοχοίρου, ἔλαβε τὴν οὐράν του καὶ διὰ μιᾶς τὴν διεχώρισε τοῦ σώματος.

Ὁ ἀγριοχοῖρος ἐξέβαλεν ὑπόκωφον γογγυσμόν.

— Ὡς τὸ κακόμοιρον! εἶπεν ὁ Βοδίνος, ἐνῶ ὁ Βερνάρδος προσήρτα τὴν οὐράν τοῦ ζώου εἰς τὸ στήθος τοῦ νικητοῦ, φαίνεται, ὅτι ἡ ζωὴ μας ἐκρέματο εἰς βραδυπνερὴν κλωστήν.

Ὁ χοῖρος ἐξέβαλε καὶ ἕτερον γρυλλισμόν καὶ ἐτάραξε τὸν ἕνα ὀπίσθιον πόδα.

— Καλὸ, καλὸ! αἰεταρχεῖν ὁ Βοδίνος, δοκιμάζομεν νὰ σὲ ἀναστήσωμεν, τοῦτο θὰ ᾔηαι νόστιμον. Μόλις ἐταλείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Βοδίνος, καὶ εὐθὺς ἐκυλίσθη δέκα βήματα μακρὰν τοῦ ζώου πρηνής, θραυσθεῖσας τῆς πίπας μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

Ὁ χοῖρος ἀπλῶς σκοτισθεὶς ἀνένηψε, συνελθὼν δὲ ἐκ τῆς τομῆς τοῦ Βερνάρδου, καὶ λυτρωθεὶς ἐκ τοῦ βάρους, ἠγέρθη, ἀλλ' ἐκλονίζετο ἐπὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν του.

— Ἀ! διάβολε! εἶπεν ὁ Κ. Βιολαῖν, ἀφήτητέ τον ὀλίγον, θὰ ᾔηαι περίεργος ἡ νεκρανάστασις.

— Κτυπάτέ τον! ἀνέκραξεν ὁ Βερνάρδος ζητῶν τὸ πυροβόλον του τὸ ὅποιον εἶχε θέσει εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς τάφρου, διὰ νὰ εὐκολυνθῇ περισσώταρον εἰς τὴν τοσοῦτω ἐπιτυχῇ ἐκτομῇ του· κτυπάτέ τον, διότι τὰ ἄθλια ταῦτα ζῶα εἶναι ἐπτάφυλαι γάται· κτυπάτε, καὶ ἀντὶ μιᾶς δύο τουφεκιαῖς ἄλλως μᾶς ἐδραπέτευσεν.

Ἀλλ' ᾔηαι πολὺ ἀργά· οἱ κύνας βλέποντες τὸν χοῖρον ἐγειρόμενον, ὄρμησαν κατ' αὐτοῦ· οἱ μὲν τὸν ἐκράτουν ἐκ τῶν ὠτίων, οἱ δὲ ἐκ τῶν μηρῶν, καὶ ὅλοι τὴν καλῶς τὸν ἐπεριποιούντο, ὥστε δὲν ἔμεινε κανὲν μέρος κενόν, διὰ νὰ πυροβολήσωσιν.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ, ὁ χοῖρος εἶχε καταλάβει ἀναπαισθητῶς τὴν τάφρον, σύρων μεθ' ἐκ τοῦ καὶ τοὺς κύνας, ἔπειτα εἰσελθὼν ἐν αὐτῇ ἐγεινεν ἄφαντος, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Βοδίνου, ὥστε ἐγερθεὶς καὶ φρυάττων διὰ τὴν γενομένην προσβολήν, ἤθελε παντὶ σθάνει νὰ ἐκανοποιηθῇ.

— Κράτησέ τον, κράτησέ τον, ἀνέκραξεν ὁ Βερνάρδος, κράτησέ τον ἀπὸ τὴν οὐράν, Βοδίνε! κράτησέ τον, κράτησέ τον!

Ὅλοι διερράγησαν γελῶντες, δύο βολαὶ ἠκούσθησαν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Βοδίνος συνεσπασμένος ἔχων τὰς ὀφρὺς διότι δὲν εἶχον ἐπιτύχει αἱ βολαὶ του, καὶ ὁ ἀγριοχοῖρος ἐτράπη εἰς φυγὴν, καταδιωκόμενος ὑφ' ὅλων τῶν κυνῶν, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ ἠκούετο ἀπομακρυνομένη ταχέως.

Τὸν κατεδιώξαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, περιφερόμενοι μέχρι τῆς πέμπτης μετὰ μεσημβρίαν· ἐκ τότε δὲ οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ, ἀν καὶ ὁ Βερνάρδος εἶχε γνωστοποιήσει, οὐχὶ μόνον τοὺς φύλακας τοῦ δάσους Βιλλέρ-Κοττερρέτ, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν πλησιοχώρων δασῶν, ὥστε, ἀν τις ἐξ αὐτῶν ἐφάνετο κατὰ τύχην κολοβὸν ἀγριοχοῖρον καὶ διὰσχολίζετο νὰ τὸν ἔχη πλήρη,

ἤθελεν ἀνέβρει τὴν οὐράν του εἰς τὸ στήθος τοῦ Βοδίνου.

Ἐντούτοις ἀν καὶ ἡ θήρη ᾔηαι ἀναντιρρήτως διασκεδαστικώτερη οὕτω πως, ἢ ἀν ἐπατύγχανεν ἐντελῶς, δὲν ἐπληρώθη ὅμως ὁ σκοπὸς τὸν ὅποιον προσέθετο ὁ ἐπιτηρητής, ἐπειδὴ εἶχε λάβει διαταγὴν νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἀγριοχοῖρους καὶ οὐχὶ νὰ τοὺς κολοδώσῃ.

Ὅθεν ἀπομακρυνόμενος τῶν φυλάκων ὁ ἐπιτηρητής, προσδιώρισε κυνήγιον τὴν προσεχῇ πέμπτην, διατάττων ν' ἀποπλανήσωσιν ὅσους ἠδύναντο ἀγριοχοῖρους.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πέμπτη εἶναι ἡμέρα ἀναπαύσεως, ἐπέτυχον παρὰ τοῦ Κ. Βιολαῖν νὰ παρεννεύθῃ οὐχὶ μόνον εἰς τὸ προσδιορισθὲν κυνήγιον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τὰ ἄλλα τὰ κατὰ πέμπτην καὶ κυριακὴν γενησόμενα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ συνέντευξις προσδιωρίσθη εἰς τὸν ἅγιον Οὐδέρτον, ὅπου συνήλθομεν πάντες ἀκριβῶς, ὡς στρατιῶται, τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Ὑπῆρχον τρεῖς ἀγριοχοῖροι ἀποπλανημένοι, δύο ἄρρενες καὶ εἰς θήλυς.

Σημειωτέον, ὅτι οὐδεὶς φύλαξ παρέλιπε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Βοδίνον περὶ τοῦ ἀγριοχοίρου του· ἀλλ' ἐκτός τῆς οὐράς, τὴν ὁποίαν ἐφρόντισε νὰ προσκολλήσῃ καλῶς εἰς τὸ στήθος του, οὐδεμίαν ἄλλην εἶδεν εἶχε λάβει περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπρόκειτο, ὡς εἶπομεν, νὰ προσβάλωμεν τρεῖς ἀγριοχοῖρους· ἕνα μὲν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Βερδελίνου, ἄλλον δὲ εἰς τὴν τοῦ Βερνάρδου, καὶ τρίτον εἰς τὴν τοῦ Μόνη.

Ἠρχίσμεν δὲ ἐκ τοῦ πλησιεστέρου, τοῦ ἀποπλανηθέντος ὑπὸ τοῦ Βερδελίνου.

Πρὶν δὲ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κύκλου, ἐρρανεύθη ὑπὸ τοῦ Μίλδερ, οὗ τινος ἡ βολὴ τοῦ διεπέρασε τὴν καρδίαν.

Ματέθησαν τότε εἰς τὸν δεύτερον, ἀνήκοντα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Βερνάρδου, καὶ μόλις ἀπέχοντα μίαν λεῖγαν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἐρρανεύθη ὁ πρῶτος.

Ὁ Βερνάρδος κατὰ τὴν συνήθειάν του μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν Νίκιν-αἰκίαν ὅπου ἐφάγομεν καὶ ἐπίομεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἀνεχωρήσαμεν.

Ὁ κύκλος ἐτχηματίσθη ὁ Κ. Βιολαῖν, κατὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα μου ὑπόσχεσίν του, μὲ ἐτοποθέτησε μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου του φύλακος, τοῦ καλουμένου Φραγκίσκου, μεθ' ὃν εἶπετο ὁ Μόνη· μετὰ δὲ τοῦ Μόνη ἀγνοῶ τις.

Ἦδη ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἀγριοχοίρου.

Τοῦ Βερνάρδου εἰσελθόντος εἰς τὸ δάσος μετὰ τοῦ κυρίου του, μετ' ὀλίγον ὁ ἀγριοχοῖρος ἐξετρυπώθη. Τὸν ἠκούσαμεν ἐρχόμενον, καὶ κροτούντα τὰς σιαγόνας.

Ὁ κύριος Βιολαῖν παρ' ᾧ διήλθε πρῶτον, τῷ ἐπαμψε δύο βολὰς, αἵτινες ὅμως οὐδόλως τὸν ἠγγισαν· ἐπυροβόλησα καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρῶτον ἤδη ἐφρίπτον κατὰ ἀγριοχοίρου ἀπέτυχον ἐπίσης· ἐπὶ τέλους ὁ Φραγκίτκος πυροβολήσας καὶ αὐτῷ

τὸς τὸν ἐπλήρωσε καιρίως· εὐθὺς ὁ ἀγριόχοιρος ἐστράφη, καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐφώρησε κατὰ τοῦ πυροβολήσαντος. Τοῦ Φραγκίσκου ἡ δευτέρα βολὴ ἐρρίφθη ἐκ τοῦ συστάδην· ἀλλ' ἐν τῷ αἵμα καὶ Φραγκίσκος καὶ ἀγριόχοιρος μίγνυτο ἀμορφῶν ἐγένοντο, καὶ κραυγὴ ἀπελπισίης ἤκούσθη· ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἀνατρεπεῖς ὕπτιος, ἡ δὲ τοῦ φρουάτουσα κατ' αὐτοῦ, τὸν διεσκέδαζε καλῶς διὰ τοῦ βύχους τῆς.

Ὅλοι ἐδράμομεν πρὸς βοήθειάν ταν· ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, προστακτικῆς τινος φωνῆς ἀκουσθείσης ὁ Μὴ κινεῖσθαι ἐκαστος ἐμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του. Εἶδομεν τότε τὸν Μόνην καταδιώζοντα τὴν κύναν τοῦ πυροβόλου του πρὸς τὸ φερόν ἐκεῖνο σύμπλεγμα· ὡς ἀγαλμα ἐστάθη ὁ σκοπευτής, ἔπειτα ὁ κρότος ἤκούσθη, καὶ τὸ ζῶον κτυπιθὲν εἰς τὸ ἀπροφύλακτον μέρος τοῦ ὧμου, ἐκυλίσθη τέσσαρας πόδας μακρὰν τοῦ καταβελημένου ὑπ' αὐτοῦ.

— Εὐχαριστῶ, γέρον, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἐγχειρόμενος· καὶ ἂν ποτε λάβῃς τὴν ἀνάγκην ἐμοῦ, ἐννοεῖς ὅτι θὰ ἦμαι ἔτοιμος εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, ἀπεκρίθη ὁ Μόνης. Ὁλοι ἐτρέξαμεν πρὸς τὸν Φραγκίσκον, καὶ εἶδομεν ὅτι εἶχε πληγὴν εἰς τὸν βραχίονα· ἰδοὺ τὸ ὄλον· ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο μηδὲν παραβιβάμενον πρὸς ὁ ἐμελλε νὰ συμβῇ· ὅθεν βιβατωθέντες ὅτι τὸ τραῦμα δὲν ἦτο τόσῳ σπουδαῖον, ἐπευφημήσαμεν πάντες· ἀλλ' οἱ τὸν Μόνην· οὗτος δὲ, ἐπειδὴ δὲν συνέβη εἰς αὐτὸν τοιοῦτόν τι κατὰ πρῶτον, ἐδέχθη τὰς προσήσεις ἡμῶν ὡς ἄνθρωπος μὴ ἐννοῶν πῶς ἐθιῶρουν ἀξιοθύμαστον πρᾶγμα τόσον ἀπλοῦν, καὶ, κατ' αὐτὸν, τοσοῦτον εὐκατόρθωτον.

Ἄς ἀφήνωμεν ἤδη τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τοῦ ζώου. Δύο σφαῖραι τοῦ Φραγκίσκου εἶχον πέσει ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ μία εἶχε θλίψει τὸν μηρὸν μόλις διαπεράσασα τὸ δέριμα, ἡ δὲ ἄλλη ἐπιτυχεύσασα τὴν κεφαλὴν του, ἥνοιζεν αὐλακὰ ἐρυθροῦν· ὡς πρὸς τὴν τοῦ Μόνης, εἶχεν εἰσέλθει, ὡς εἶπομεν, εἰς τὸ γυμνὸν τοῦ ὧμου μέρος, καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν.

Διχοιράσαντες εἰς τοὺς κύνας τὴν ἀνάλογον ἐκ τῆς θήρας μερίδα, ἐπανελάθομεν τὸ κυνήγιον, ὡς ἂν οὐδὲν συνέβη, ἡ ὡς ἐκν προεβλέπαμεν, ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῇ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας συμβᾶν πολὺ τρομερώτερον παρὰ τὸ διηγηθέν.

Ἡ τρίτη ἐρῶδες ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Μόνης. Αἱ αὐταὶ προφυλάξεις ἐγένοντο καὶ εἰς ταύτην, ὅποια καὶ εἰς τὰς προηγουμένας, ὁ δὲ κύκλος ἐσχηματίσθη. Ἦδη ἐτοποθετήθη μετὰ τοῦ Κυρίου Βιολαίν καὶ τοῦ Βερδέλινου· ἔπειτα ὁ Μόνης εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κύκλον διὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ. Μετὰ δὲ πέντε λεπτά ἡ φωνὴ τοῦ κυνὸς μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος ἐξετρυπώθη.

Αἶρνης ἤκούσθη κρότος κραδίνης καὶ ἐνταυτῷ εἶδον ὅτι ἀμμόλιθος τέσσαράκοντα περίπου βήματα μακρὰν μου καταθραύσθη· καὶ ἀμέσως ἤκουσα πρὸς

τὰ δεξιὰ μου φωνὴν γοερὰν ἐστράφην, καὶ παρητήρησα τὸν Βερδέλινον, ὅτι διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς προσκολλᾶτο κλονώμενος εἰς κλῶνα δένδρου, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὴν πλευράν του.

Καταβλήθει δὲ ἐκυρτώθη, καὶ πιστῶν χαρμὰ ἐξέβαλε βιβὺν γογγυσμὸν.

— Βοήθειαν! ἀνέκραξεν, βοήθειαν! ὁ Βερδέλινος ἐπληγώθη.

Καὶ ἐτρέξα πρὸς αὐτὸν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Βιολαίν, ἐν ᾧ οἱ κυνηγοὶ πανταχόθεν μᾶς ἐπλησίαζον.

Καὶ τὸν ἀνηγείραμεν μὲν ἀλλ' ἦτον ἀναίσθητος· ἐκ τῆς πληγῆς του, οὐσῆς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου, ἐρρίπε τὸ αἷμα κρουνηδόν· ἡ δὲ σφαῖρα εἶχε μείνει ἐντὸς τοῦ σώματος.

Ἰστάμενοι περὶ τοῦ ψυχορραγούντος, ἀνεκρίναμεν διὰ τοῦ βλέμματος τίς ἐξ ἡμῶν εἶχε καταφέρει τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνο κτύπημα. Τότε εἶδομεν τὸν Βερνάρδον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ θάσους ἀσιεπῆ, ὡχρόν ὡς φάσμα, κρατοῦντα δὲ τὴν καρδίαν καπνίζουσαν καὶ κρίζοντα. — Ἐπληγώθη, ἐπληγώθη! τίς εἶπεν ὅτι ἐπληγώθη; ὁ Θεὸς μου ἐπληγώθη;

Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ τῷ ἐδειξάμεν τὸν ἐπιθάνατον ἐμέσαντα αἷμα ἄφθονον.

Ὁ Βερνάρδος ἐπροχώρησε βλοσυρὸν ἔχων τὸ βλέμμα, τὸ μέτωπον κήθιδρον, καὶ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας· πλησιάσας δὲ τὸν πληγωμένον, ἐξέβαλεν εἰδὸς τι βρυχηθμοῦ, ἔθραυσε τὸ κοντάκι τῆς καρδίας του ἐπὶ τινος δένδρου, καὶ ἐρρίψε τὴν κύναν παντήκοντα βήματα μακρὰν· ἔπειτα γονυπετήσας παρακάλει τὸν θνήσκοντα νὰ τὸν συγχωρήσῃ· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ἤδη κλεισθῇ διὰ παντός.

Κατεσκευάσαμεν ἀμέσως φορεῖον, καὶ θέσαντες ἐπ' αὐτοῦ τὸν πληγωμένον μετεφέραμεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μόνης, μόνον τετρακλίσια ἢ πεντακλίσια βήματα ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ συμβάντος.

Ὁ Βερνάρδος ἐβιάζετο παρὰ τῷ φορεῖῳ, σιωπῶν μὲν καὶ ἄδακρυς ἀλλὰ κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ θείου του. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εἰς τῶν φυλάκων ἀναβὰς τὸν ἵππον τοῦ ἐπιτηρητοῦ, ἐδράμεν ἀπὸ φυτῆρος εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ φέρῃ ἱατρόν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐλθὼν οὗτος ἀφῆρεσε πᾶσαν ἀμφιδολίαν, εἰπὼν ὅτι τὸ τραῦμα ἦτο θανατηφόρον.

Ἐδέξασεν ἡ ἀναγγεληθεῖσα τοῦτο εἰς τὴν σύζυγον τοῦ πληγωμένου. Τοῦ ἐπιτηρητοῦ ἐπιφορτισθέντος τὴν θλιωδὴν ταύτην ἀγγελίαν καὶ ἐτοιμασθέντος νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ὁ Βερνάρδος ἠγέρθη καὶ πλησιάσας αὐτὸν εἶπεν·

— Κύριε Βιολαίν, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι ἐνόςση ζῇ ὁ Βερνάρδος, οὐδενὸς πράγματος θέλει στερηθῇ ἢ τιμὴ αὐτοῦ. Ταλαίπωρα γίνεαι! καὶ ὅτι, ἂν θέλῃς νὰ διατρέψῃ παρ' ἐμοὶ θέλω τὴν θεωρεῖ ὡς μητέρα μου.

— Ναί, ναί, Βερνάρδε, ἀπεκρίθη ὁ Βιολαίν, ναὶ ναὶ ἡξέσω ὅτι εἶσαι χρηστὸς νέος· ἡσύχασε, δὲν ἐπραξες ποῦτο ἐν γνώσει.

— Ὁ! Ὁ! κύριε ἐπιτηρητῇ, παραγένησόν με· αἱ μοὶ ἔρχεται νὰ κλαύσω.

— Κλαῦσον, κλαῦσον, ταλαίπωρε νῆε, εἶπεν ὁ Βιολαῖν, τοῦτο θὰ σὲ ἀνακουφίσῃ.

— ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς ὀλολύζων.

Οὐδὲν οὐδέποτε μὲ συνεκίνησεν εἰς τὸν κόσμον τοσοῦτον ὅσον μεγάλη ἰσχὺς καταβλήθεισα ὑπὸ μεγάλης λύπης ἢ θῆα τοῦ ἀγωνιζομένου τούτου ἀνθρώπου πρὸς τὸν θάνατον. μ' ἐλύπησεν ὀλιγώτερον παρὰ τὸν δακρυόροτοντα ἐκεῖνον.

Ἐγκατελείπαμεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν νεκρικὸν ἐκείνου θάλαμον, ὅπου ἔμεινε μόνον ὁ ἱατρός, ὁ Μόνης καὶ ὁ Βερνάρδος.

Τὴν νύκτα ὁ Βερθελμίνος ἐξέπνευσε· τὴν δὲ ἀκόλουθον Κυριακὴν ὑπῆρχε θῆρα.

Ἡ συνάντευξις διωρίσθη εἰς τὴν Ἐρείκην τοῦ Λύκου. Ὁ ἐπιτηρητὴς εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς φύλακας ἐξαιρουμένου τοῦ Βερνάρδου· ἀλλὰ, προσκεκλημένος ἦ αὐτὸς ὁ Βερνάρδος δὲν παρέλιπε τὸ καθήκον του, καὶ ἦλθε συγχρόνως μετὰ τῶν ἄλλων· δὲν εἶχεν ὅμως οὔτε караβίαν οὔτε τουφέκι.

— Διατί ἦλθες, Βερνάρδε; ἠρώτησεν ὁ Βιολαῖν.

— Διότι εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῶν κυνηγῶν, ἐπιτηρητὰ μου.

— Ἀλλὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν δὲν σὲ εἶχα προσκαλέσει.

— Ναί, ναί, ἐννοῶ, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία πρὸ πάντων. Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι ἤθελα δώσω τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ μὴ συμβῇ ὅ,τι συνέβη· ἀλλὰ καὶ ἐὰν μείνω εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ θρηνήσω, ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὑπάρχει πλέον εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὡ! ἤξεύρετε τί κατὰθλίβει τὴν ψυχὴν μου; ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπέθανε μὴ συγχωρήσας με.

— Πῶς ἤθελες νὰ σὲ συγχωρήτῃ; ἠγνῶει ὅτι ἀπὸ σοῦ προήλθεν ὁ ὀλέθριος ἐκεῖνος πυροβολισμός.

— Οὐχί, οὐχί, δὲν ἐγίνωσκε μὲν τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, ὁ ταλαίπωρος, ἀλλὰ τὸ γινώσκει ἐκεῖ ἐπάνω... Οἱ νεκροὶ γινώσκουν τὰ πάντα, καθὼς λέγεται.

— Ἐλα, ἔλα, Βερνάρδε, θάρρος.

— Θάρρος ἔχω, κύριε Βιολαῖν, ναί ἔχω, ἀλλὰ ἤθελον νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἐπειτα κλῖνας πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἐπιτηρητοῦ.

— Θὰ μοὶ συμβῇ δυστύχημα! θὰ ἰδῇτε, τῷ εἶπε, καὶ τοῦτο διότι δὲν μ' ἐσυγχώρησεν.

— Εἶσαι ἀνόητος. Βερνάρδε.

— Δυνατὸν καὶ τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἰδέα μου...

— Καλὰ σιῶπῃσον, ἢ ἂς ὁμιλῶμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων. Διατί δὲν ἔφερες οὔτε τουφέκι οὔτε караβίαν;

— Διότι ἐπὶ ζωῆς μου, ἐννοεῖται, ἐπὶ ζωῆς μου, ἐπιτηρητὰ μου, δὲν θέλω ἐγγίσει οὔτε караβίαν οὔτε τουφέκι.

— Καὶ πῶς θὰ φονεύῃς τοὺς ἀγριοχοίρους;

— Πῶς θὰ τοὺς φονεύω; εἶπεν ὁ Βερνάρδος, πῶς; ἰδοὺ, θὰ τοὺς φονεύω διὰ τούτου, καὶ ἐρεῖλκυσε μάχαιραν.

Ὁ κύριος Βιολαῖν ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὅσον θέλετε ὑψῶντε τοὺς ὤμους, Κ. Βιολαῖν, οὕτω θέλει γίνεαι· ἄλλως οἱ κακοῦργοι οὗτοι χοῖροι ἐγένοντο αἰτία ἵνα φονεύσω τὸν θεῖόν μου· φονεύων δὲ αὐτοὺς διὰ τοῦ τουφεκίου μου, οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν ἠσθάνομαι, ἐνῷ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἔχει ἄλλως τὸ πρᾶγμα· ἐπομένως πῶς σφάζουν τοὺς χοίρους; δι' ἐγχειριδίου· λοιπὸν ὁ ἀγριοχόρος δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ χοῖρος.

— Τέλος, ἐπειδὴ δὲν θέλεις ν' ἀκούσῃς, κάμε ὡς βούλῃσαι.

— Ναί, ἀφήσατέ με, καὶ θὰ ἰδῇτε.

— Εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὸ κυνήγιον, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιτηρητὴς.

Ἡ προσβολὴ ἐγένετο κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἤδη ἂν καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες σφαῖραι ἤγγισαν τὸν ἀγριοχοῖρον, οὗτος ὅμως ἀπεμακρύνθη πολὺ, καὶ μῶλις μετὰ τεσσάρων ἢ πάντε ὥρων καταδίωξιν παρεδόθη εἰς τοὺς κύνας.

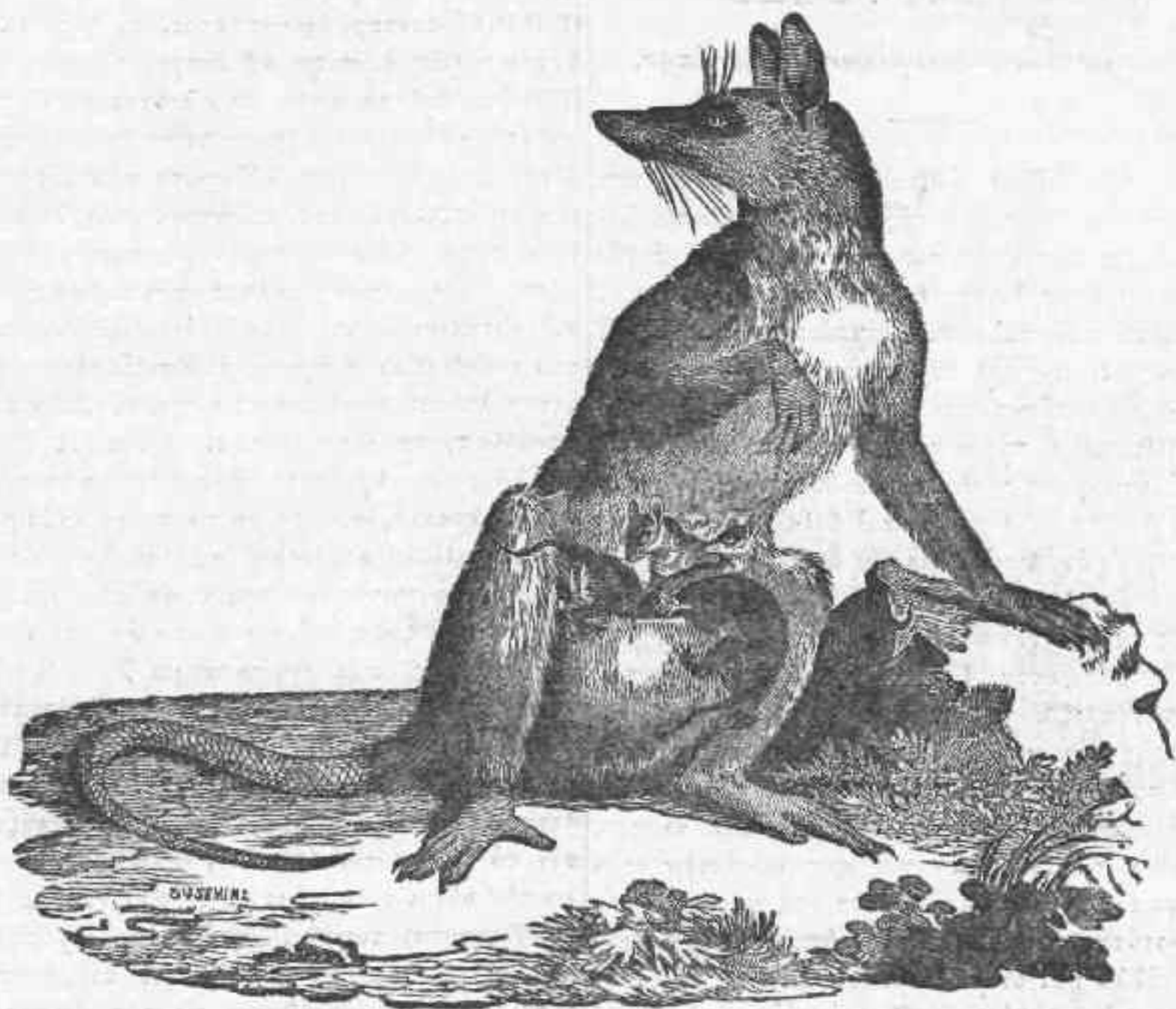
Πᾶς κυνηγὸς γινώσκει, ὅτι ὅσον κεκοπιζέσθαι καὶ ἂν ἦναι, οὐδένα ὅμως κόπον αἰσθάνεται ὅταν ἀκούσῃ τὸ ἐλελεῦ. Αἰνύσαμεν πλέον τῶν δέκα λευγῶν, ἐν τούτοις εὐθὺς ἀφοῦ ἠκούσαμεν τὰς φωνὰς τῶν κυνῶν, ὅτι συνεπλάκησαν μετὰ τοῦ ζώου, ἐδράμομεν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους ὅθεν ἤρχετο ὁ θόρυβος.

Τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς γόνυ τι ὑλοτομεῖον ὁκτὼ ἢ δέκα ἐτῶν, ὅτε δηλ. τὰ δένδρα εἶχον περίπου δώδεκα ποδῶν ὕψος· ἐνὸς ἐπροχωροῦμεν ὁ θόρυβος ἤρξανε καὶ ἀπὸ καὶρὸν εἰς καὶρὸν παρετηροῦμεν, ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων, κύνα ἀναρρίπτομενον εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ῥύγχους τοῦ κάπρου, ὠρυόμενον ὡς ἀπληπισμένον, ἀλλὰ κατὰπίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ ἐφορμήσῃ καὶ πάλιν κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου. Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς εἶδος τι μονοπατίου, τὸ δὲ ζῶον ἦτο συνωθισμένον εἰς τὰς ρίζας ἀνατετραμμένου δένδρου· εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα κύνες ἐπέπιπτον συγχρόνως κατ' αὐτοῦ, δέκα ἢ δώδεκα ἦσαν πληγωμένοι, τινῶν μάλιστα τὰ ἔντερα ἦσαν κεχυμένα· ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ ταῦτα ζῶα δὲν ἠσθάνοντο πόνον, καὶ ἐπανήρχοντο μαινόμενα εἰς τὴν μάχην συρομένων τῶν ἐντέρων των· ἦτο δὲ θέαμα μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸν ἐνταυτῷ.

— Ἐλα, ἔλα, Μόνη, εἶπεν ὁ Βιολαῖν, μὴ τουφεκίᾳ διὰ νὰ τελειώσωμεν· πολλοὶ κύνες ἐφονεύθησαν.

— Αἶ! τί λέγετε, κύριε Ἐπιτηρητὰ; ἀνέκραξεν ὁ Βερνάρδος, ἐμποδίζων τὴν κίνησιν τοῦ ὅπλου τοῦ Μόνη. Τουφεκίᾳ τουφεκίᾳ εἰς τὸν χοῖρον τοῦτον! καλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν! Μία μαχαιριὰ εἶναι ἀρκετὰ καλὴ δι' αὐτόν· περιμένετε, περιμένετε καὶ θὰ ἰδῇτε.

Καὶ ἐλκύσας τὴν μάχαιράν του ὤρμησε βραχέως κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου, ἀπομακρύνων τοὺς κύνας, ἐπανερχομένους παρευθὺς, καὶ ἀναμιχθεὶς μετὰ τῆς κινητῆς ἐκείνης μάζης καὶ ὠρυομένης. Ἐπὶ δ' ὦν ἢ τρία δευτερόλεπτα οὐδὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν· ἀλλ' αἰφνης ὁ ἀγριοχόρος ὤρμησε μετὰ μεγίστης δυνάμεως ν' ἀποσυρθῇ. Ἐκαστος ἔφερε

Διδέλφος.

τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐλατηρίου τοῦ τουρκείου του, ἀλλ' ἀμέσως ὁ Βερνάρδος ἠγέρθη λαβὼν τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας τοῦ ζώου καὶ τοι καταβάλλοντος πάσας τὰς δυνάμεις διὰ νὰ διαφύγῃ· ἐκράτει αὐτὸ διὰ τῶν γνωστῶν εἰς ἡμᾶς σιδηρῶν χειρῶν του ἐνθ' οἱ κύνες, ἐπιπίπτοντες κατ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως, τὸν κατεκάλυπτον διὰ τῶν σωμάτων των ὡς διὰ τάπητος κινητοῦ καὶ πεποικιλμένου.

— Ἐλα, Δουμᾶ, μὲ εἶπεν ὁ Κ. Βιολετίν, ἰδικόν σου ἔργον εἶναι ἤδη· κάμα τὴν πρώτην δοκιμὴν σου. Ἐπλησίασα τὸν ἀγριόχοιρον, ὅστις βλέπων με ἐρχόμενον ὑψήσας τὰς κινήσεις του, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ ἐκβάλλων πῦρ ἐκ τῶν ὀρθαλμῶν του· ἀλλὰ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκράτειτο ἦτο τόσῳ στερεόν, ὥστε πᾶσαι αὐτοῦ αἱ προσπάθειαι οὐδόλως ἔστυχσαν νὰ τὸν ἀπαλλάξωσιν.

Ἔθεσα τὸ στόμα τοῦ τουρκείου μου εἰς τὸ οὖς του καὶ ἐπυροβόλησα.

Ὁ τιναγμὸς τοσοῦτω βίαιος ἦτο, ὥστε τὸ ζῶον ἀπεσπάρθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βερνάρδου· κατακυλισθὲν δὲ ἀπέθανε. Σφαῖρα στουπίου καὶ πῦρ εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του καὶ τοῦ κατέκασαν τὸν ἐγκέφαλον.

Ὁ δὲ Βερνάρδος ἀνταναγκάσας εἶπεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— 000 —

Φυσικὴ Ἱστορία τῶν ζῴων πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων ὑπὸ Γ. Μάγνητος. Ἐν Σαύρνη. Τύποις Γ. Μάγνητος 1857. (*Ἐκδ. Β', ἐπιδιορθωμένη).

Τὴν μικρὰν τούτην φυσικὴν ἱστορίαν συνιστῶμεν ἰδίως εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν κατωτέρων Σχολείων, οὐ μόνον ὡς ἱκανὴν νὰ δώσῃ πρὸς τὰ παιδιὰ γενικὰς τινὰς γνώσεις περὶ τῶν ζῴων, ἀλλὰ καὶ ὡς τερπνὴν συγχρόνως. Περιέχει δὲ καὶ εἰκόνες μικρὰς, ἐξ ὧν ξυλογραφήσαντες τὴν δίδελφον παραθέτομεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς συντόμου ἐρμηνείας αὐτῆς.

α Ἡ δίδελφος εἶναι ζῶον περιεργότατον· ἔχει τέσσαρας πόδας, ἀλλ' οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες τῆς εἶναι βραχύτατοι· ὑπὸ τὴν κοιλίαν τῆς ἔχει θηλάκιον ὅπου θέτει τὰ νεογνά τῆς, καὶ οὕτω ὅχι μόνον τὰ προφυλάττει ἀπὸ κάθε ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ μεταφέρει ὅπου εὐαρεστεῖται, καὶ τοὺς μαστοὺς τῆς ἔχει ἐτοιμοτάτους πρὸς διατροφήν αὐτῶν· ἔχει δὲ καὶ οὐρανὸν μακρυτάτην, ἣ δὲ διαμονὴ τῆς εἶναι εἰς τὴν Ἀμερικὴν. »